RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 78.640 van 10 februari 1999
in de zaak A. 46.828/X-7627.

In zake : René PIOT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. VANES,
kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
Italiëlei 203, bus 3

tegen :

de gemeente KEERBERGEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. SEBREGHTS,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 33.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat René PIOT op 4 mei 1992 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 5 maart 1992 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Keerbergen waarbij aan Marcel HAEMELS, handelend namens Paul en Lucie CRETEN, vergunning wordt afgegeven voor het bouwen van een woning op een perceel gelegen te Keerbergen, Jachthoorndreef, kadastraal bekend Sectie G, nr. 93c;

Gelet op het arrest nr. 48.382 van 30 juni 1994 waarbij de debatten worden heropend en het door de Auditeur-generaal aangewezen lid van het Auditoraat ermee wordt belast de andere middelen van het verzoek-schrift te onderzoeken;

Gezien het aanvullend verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. BARRA;

Gelet op de beschikking van 8 september 1997 die de neerlegging ter griffie van het aanvullend verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het aanvullend verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 11 december 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 januari 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. HOET die, loco Advocaat D. VANES verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat H. SEBREGHTS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur P. BARRA, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 11 december 1997, in zijn eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het eerste middel is "afgeleid uit de schending van artikel 6 en 6bis van de Grondwet, uit de schending van artikel 50 van de Wet van 29 maart 1962, houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, uit de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, en uit de overschrijding van de macht, doordat een bouwvergunning werd afgeleverd op een stuk grond, gelegen aan een weg die, gelet op de plaatselijke toestand, onvoldoende is uitgerust, terwijl geen bouwvergunning kon afgeleverd

worden voor het betrokken perceel, te Keerbergen, Sectie G, nr. 93 C, dat slechts gelegen is aan een voetpad, en met name de Jachthoorndreef, en zonder dat er enige nutsvoorziening aanwezig is";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de Jachthoorndreef in feite het karakter heeft van een volwaardige openbare weg die onder andere het perceel en de woning van verzoeker bedient, dat de dreef sinds onheuglijke tijden een uitgesproken openbaar karakter heeft, in gebruik is voor het publiek en voor alle verkeer toegankelijk is op een algemene wijze, dat de bedding van de dreef gemeentelijke eigendom is over een breedte van circa 5 meter en een steenslagverharding en een gedeeltelijke nutsvoorziening heeft; dat de verwerende partij daaraan toevoegt :

> "De toepassing van art. 50 der wet van 29.3.1962 is in onderhavige afgeleverde bouwvergunning evenmin van toepassing als in tientallen andere verleende vergunningen in dezelfde bouwzones en palende aan soortgelijke uitgeruste wegen - voorzien van een steenslagverharding en beperkte nutsvoorzieningen. Dergelijke wegverhardingen worden in de gemeente behouden om het bijzonder karakter der omgeving te eerbiedigen en te bevorderen. Op vrijwillige basis heeft de bouwaanvrager in kwestie lasten op zich genomen om verbeteringen en aanpassingen van algemeen belang mogelijk te maken";

Overwegende dat verzoeker repliceert dat de twee bijzondere plannen van aanleg ("De Boszone" en "Pommelsvenne") uitdrukkelijk voorzien dat de Jachthoorndreef een openbaar voetpad en geen wegenis is, dat er geen riolering, waterleiding, openbare verlichting en huisvuilophaling is, dat de vergunning enkel bepaalt dat de aanvrager de kosten van een lichtpunt zou dragen en zou afzien van andere voorzieningen of daar zelf zou voor instaan wat slechts kan betekenen dat het college van burgemeester en schepen zelf overtuigd is van het feit dat de dreef onvoldoende uitgerust is;

Overwegende dat artikel 50, derde lid, van de stedenbouwwet luidt als volgt :

> "De vergunning kan ook worden geweigerd voor het bouwen op een stuk grond, gelegen aan een weg die, gelet op de plaatselijke toestand, onvoldoende is uitgerust";

Overwegende dat de aangehaalde bepaling de vergunningverlenende overheid niet de verplichting oplegt een bouwvergunning te weigeren wanneer het perceel grenst aan een weg die onvoldoende is uitgerust; dat de juridische bestemming "openbaar voetpad" niet decisief is voor de uitrusting die de weg in feite heeft; dat het argument van de verwerende partij dat de steenslagverharding op soortgelijke wegen wordt behouden om het bijzonder karakter van de omgeving te eerbiedigen, overtuigt; dat om die reden dient te worden aangenomen dat de Jachthoorndreef, gelet op de plaatselijke toestand, voldoende is uitgerust; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat het tweede middel is "afgeleid uit de schending van artikel 6 en 6bis van de Grondwet, en van onder meer de artikelen 2, 16, 43 van de Wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, uit de schending van artikel 3 van de wet 29 juli 1991, en uit een verkeerde motivering, en uit de overschrijding van de macht, doordat in het algemeen een bouwvergunning werd afgeleverd in strijd met de bindende voorschriften en bestemmingsaanduidingen van de voor het gebied geldende bijzondere plannen van aanleg, hetzij BPA ’Boszone’ en BPA ’Pommelsvenne’, doordat een bouwvergunning werd afgeleverd voor een perceel, te Keerbergen, Sectie G, nr. 93C, dat gelegen is aan een weg, zijnde de Jachthoorndreef, die krachtens de geldende bijzondere plannen van aanleg, voornoemd, de bestemming van openbaar voetpad heeft en dan ook alle verkeer

uitsluit behalve verkeer van voetgangers, doordat het College van burgemeester en schepenen geen bestemmingswijziging kan aanbrengen van de betrokken wegenis, doordat het College van burgemeester en schepenen niet kan instemmen met afstaan van een strook grond ter verbreding van het voetpad, waardoor een bestemmingswijziging wordt aangebracht aan een stuk grond, dat thans als bestemming heeft ’strook voor open bebouwing’, doordat het College van burgemeester en schepenen in het algemeen geen bestemmingswijzigingen kan aanbrengen aan de verschillende zones voorzien in de bijzondere plannen van aanleg, terwijl het College van burgemeester en schepenen geen bouwtoelating kan afleveren in strijd met de bindende voorschriften van de geldende bijzondere plannen van aanleg, en dan ook niet de bestemming kan wijzigen van het betrokken voetpad en van de andere zones, terwijl dan ook de betrokken bouwvergunning niet mocht afgeleverd worden";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt wat volgt :

> "Het tweede middel is in rechte onjuist omdat de bouwvergunning in overeenstemming is met de geldende plannen terzake zoals hiervoor vermeld onder II-b).
> Hierin stellen we o.a. vast dat het een openbare weg betreft, in gebruik door het publiek en toegankelijk voor alle verkeer. Deze weg uitsluitend voorbehouden aan voetgangers zou een grondige -zoniet een onmogelijke- wijziging van de rechtstoestand als gevolg hebben.
> Ingevolge de verleende bouwtoelating is er evenmin sprake van enige bestemmingswijziging; detailaanpassingen aan openbare wegenis heeft niets te maken met de algemene voorzieningen van een aanlegplan";

Overwegende dat een bouwvergunning voor een perceel dat paalt aan een weg die is bestemd tot openbaar voetpad, de bestemming van de weg als zodanig niet wijzigt; dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat de Jachthoorndreef ingevolge het gebruik door het publiek, waaronder verzoeker, is opengesteld voor het verkeer;

dat tenslotte de grondafstand van 2 a 70 ca niet meebrengt dat dit stuk grond een bestemmingswijziging ondergaat;

Overwegende dat in de memorie van wederantwoord verzoeker voor het eerst een schending van de bestemming van het gewestplan aanvoert dat aldaar een bouwverbod zou opleggen;

Overwegende dat verzoeker in de laatste memorie betoogt dat het geen nieuw middel betreft daar hij "in zijn verzoekschrift als tweede middel (heeft) ontwikkeld : de strijdigheid van de bestreden beslissing met het geldende Gewestplan en met de geldende bijzondere plannen van aanleg, en de bestemmingswijziging die door de bestreden beslissing wordt aangebracht aan het betrokken gebied"; dat verzoeker in dat verband nog verklaart :

> "(...);
> Krachtens de gevestigde rechtspraak van de Raad van State diende verzoeker geenszins uitdrukkelijk de wettelijke of reglementaire bepaling te vermelden waarvan de schending ingeroepen wordt. Met andere woorden diende verzoeker niet uitdrukkelijk melding te maken van het feit dat de schending van de bestemming van het betreffende perceel ingevolge de afgeleverde bouwvergunning zou spruiten uit het Gewestplan.
> Wel heeft verzoeker uitdrukkelijk en voldoende duidelijk aangegeven dat zijn tweede middel betrekking heeft op een onrechtmatige bestemmingswijziging van het betrokken perceel die tot stand gebracht wordt door de aangevochten bouwvergunning.
> Inderdaad dient uitdrukkelijk opgemerkt te worden dat verzoeker in zijn verzoekschrift tot nietigverklaring uitdrukkelijk gewag maakt van een schending van onder meer art. 2 van de Wet van 29 maart 1962, inhoudende de organisatie van de ruimtelijke ordening en stedenbouw, en dat verder uitdrukkelijk gewag wordt gemaakt van een bestemmingswijziging welke door het College van Burgemeester en Schepenen, middels de bestreden beslissing inhoudende bouwtoelating, werd doorgevoerd. Daardoor wordt precies onder meer het art. 2 van de Wet van 29 maart 1962, zoals aangehaald in het verzoekschrift tot nietigverklaring, bij wege van het tweede middel, geschonden.

Ten onrechte wordt dan ook (...) gewag gemaakt van een nieuw middel, nu immers door verzoeker in het algemeen, bij wege van zijn tweede middel, de bestemmingswijziging in strijd met de wet wordt aangehaald als middel tot nietigverklaring.

Overigens wenst verzoeker er uitdrukkelijk op te wijzen dat in zijn verzoekschrift tot nietigverklaring uitdrukkelijk verwezen werd naar het Gewestplan van Leuven, en met name onder de overweging 'Overeenkomstig het bij K.B. 7.04.1977 goedgekeurd Gewestplan Leuven, is betrokken perceel gelegen in een parkzone'(Verzoekschrift tot nietigverklaring, p. 2, I, 2, 3de alinea).

De verwijzing naar het Gewestplan steunt op gegevens waarvan verzoeker pas kennis kreeg door inzage van het administratief dossier op de griffie van de Raad van State.

Minstens en in ondergeschikte orde dient opgemerkt te worden dat het in elk geval onjuist is alsdat verzoeker reeds bij het indienen van zijn verzoekschrift voldoende kennis kon hebben van een gebeurlijke schending van het Gewestplan.

(...).

In casu diende uiteraard en meer in het bijzonder verzoeker te kunnen beoordelen of het wijzigende M.B. van 1984, tot stand gekomen na het Gewestplan Leuven van 1977, wel degelijk in casu van toepassing was. De gemeentelijke overheid heeft ter zake verkeerde informatie verschaft door, zoals hoger aangehaald, in de aanhef van de bestreden beslissing uitdrukkelijk te verwijzen naar dit M.B., inhoudende een wijzigend BPA. Aldus kan niet anders dan vastgesteld worden dat de ter zake bij uitstek bevoegde overheid de rechtsonderhorigen misleid heeft. De rechten van verzoeker en van elke rechtsonderhorige worden derhalve geschonden, waar men aan verzoeker en de rechtsonderhorige een vervaltermijn oplegt om op te komen tegen een bepaalde overheidsbeslissing, in casu van de gemeentelijke overheid, wijl aan verzoeker geen enkel middel wordt geboden om de nodige informatie te kunnen bekomen om een te bestrijden en aan te vechten beslissing te kunnen beoordelen op zijn rechtsgeldigheid.

Verzoeker heeft dan ook uitdrukkelijk op algemene wijze in zijn tweede middel in fine gewag gemaakt van een onrechtmatige en een onwettige bestemmingswijziging van het betreffende perceel ingevolge de bestreden beslissing en heeft gewag gemaakt van het gegeven dat volgens het Gewestplan het betreffende perceel in een parkzone lag, zonder dat zij op dat ogenblik, hetzij op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, kon weten dat het wijzigende BPA hieraan geen wijzigingen kon aanbrengen omdat het BPA in casu niet van toepassing was.

(...)";

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat verzoeker in de memorie van wederantwoord een nieuw niet-ontvankelijk middel opwerpt; dat de verwerende partij vooreerst erop wijst dat het middel niet van openbare orde is en voorts dat verzoeker reeds bij het indienen van het verzoekschrift kennis had van het gewestplan en dat het voorschrift dat in een annulatie-verzoekschrift principieel alle op te werpen middelen moeten worden aangehaald een noodzakelijke voorwaarde is van het tegensprekelijk debat; dat de verwerende partij voorts stelt :

> "Verzoeker haalt ter verdediging de vermelding van o.a. artikel 2 van de Stedenbouwwet in het tweede middel aan, een algemeen artikel waarin gezegd wordt dat plannen van aanleg bindende en verordenende kracht hebben. Uit samenlezing met de rest van het tweede middel blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker dit artikel enkel aanhaalt om de vermeende bestemmingswijziging t.o.v. de geldende bijzondere plannen van aanleg aan te vechten. De tekst van het middel bevestigt dit veelvuldig en expliciet. Nalezing neemt ook hierover elke twijfel weg. Strijdigheid met het Gewestplan werd niet opgeworpen, en geen bewering in die aard was dan ook als argument aan een contradictoir debat voor de Raad van State onderhevig. Principes als het contradictoir debat of de eerbiediging van het verdedigingsrecht zijn nochtans aan iedere degelijke rechtsbedeling gemeen.
>
> In een poging die toestand recht te zetten poneert verzoekende partij het volgende : 'krachtens de gevestigde rechtspraak van de Raad van State (die hij niet vermeldt) diende verzoeker geenszins uitdrukkelijk de wettelijke of reglementaire bepaling te vermelden waarvan de schending wordt ingeroepen'. Zij vergeet er wel bij te vertellen dat in die hypothese uiteraard de regel zelf waarop zij zich baseert geëxpliciteerd moest worden ... Wanneer noch het artikel, noch de inhoudelijke regel zelf vermeld worden, is een succesvol beroep op dergelijke rechtspraak vanzelfsprekend uit den boze.
>
> Verzoeker werpt anderzijds op p. 7, c2 van zijn laatste memorie -in flagrante tegenspraak met zijn 'suggestie' uiteengezet in voorgaande paragrafen- op dat hij niet op de hoogte was van de toepasselijkheid van het Gewestplan Leuven bij het indienen van zijn verzoekschrift. Afgezien van het feit dat hij hiermee dus zijn eigen stelling onderuit haalt dat een verwijzing naar schending van het Gewestplan 'impliciet' in het tweede middel van zijn verzoekschrift vervat zit, kan hierop geantwoord worden dat hij

uiteraard op de hoogte kon en moest zijn van dat Gewestplan. Dit blijkt trouwens expliciet uit de feitenweergave die verzoeker doet in zijn verzoekschrift tot annulatie. In de laatste paragraaf van die uiteenzetting der feiten maakt hij immers zélf melding van het bestaan van het Gewestplan Leuven ! Hij kon bijgevolg niet enkel op de hoogte zijn van het Gewestplan, hij was er ook effectief van op de hoogte, doch beroept er zich wetens en willens niet op in zijn middelen. Die problematiek kan dan ook, gelet op de geciteerde gevestigde zienswijze in rechtspraak en rechtsleer, niet meer aan bod komen in huidig procedure";

Overwegende dat de feitenuiteenzetting van het verzoekschrift vermeldt wat volgt :

"Betrokken percelen zijn gelegen in een gebied beheerst door een Bijzonder Plan van Aanleg nr. III, goedgekeurd bij Koninklijk Besluit, dd. 8.09.1964, 'de boszone', wijziging bij Ministerieel Besluit, dd. 18.04.1984, met als doel vorming PBA 'Pommelsvenne'.

Overeenkomstig deze bijzondere plannen van aanleg heeft de Jachthoorndreef het karakter en de bestemming van een openbaar voetpad. Het betrokken gebied heeft verder als bestemming boszone, met een zone voorbehouden aan open bebouwing.

Overeenkomstig het bij K.B. 7.04.1977 goedgekeurd gewestplan Leuven, is het betrokken perceel gelegen in een parkzone";

Overwegende dat naar zijn bewoordingen het tweede middel van het verzoekschrift onmiskenbaar is beperkt tot de schending "van de voor het gebied geldende bijzondere plannen van aanleg, hetzij BPA 'Boszone' en BPA 'Pommelsvenne'"; dat de schending van het gewestplan niet wordt vermeld; dat de schending van het gewestplan voor het eerst wordt aangevoerd in de memorie van wederantwoord; dat de bedoelde schending geen middel is dat van openbare orde is; dat verzoeker ervan kennis kon hebben bij het indienen van het verzoekschrift; dat die kennis blijkt uit het verzoekschrift zelf; dat hoe dan ook die kennis niet voortvloeit uit een inzage van het administratief dossier; dat immers het gewestplan Leuven is bekendgemaakt in het

Belgisch Staatsblad en ter inzage ligt in elke gemeente gelegen binnen zijn beheersingsgebied; dat de exceptie gegrond is; dat het nieuwe middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat in het derde middel wordt aangevoerd dat "het college van burgemeester en schepenen in de afgeleverde bouwtoelating van de bindende voorschriften van het bijzonder plan van aanleg afwijkt wat de perceelsafmetingen betreft, zonder daartoe een met redenen omkleed voorstel te hebben ingediend bij de Minister of diens gemachtigde ambtenaar tot het bekomen van afwijkingen op het door de Koning goedgekeurde bijzonder plan van aanleg", zodat artikel 51 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw werd geschonden;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"Dit middel faalt omdat :
a) geen afwijkingen door het College werden toegestaan bij het afleveren der bouwvergunning.
b) Het betrokken perceel voldoende oppervlakte en straatbreedte heeft.
De stedenbouwkundige voorschriften van het terzake geldende B.P.A. III, Boszone, schrijven voor dat een bouwperceel in deze zone minimum 30a groot moet zijn, over minstens 40 m aan de wegenis moet palen of met een uitweg in verbinding moet staan met de weg";

Overwegende dat verzoeker repliceert :

"Door de bouwaanvrager wordt niet aangeduid welke de door hem aangewende materialen zijn voor de betrokken constructie, zodat alsdan niet kan geoordeeld worden of inderdaad de stedenbouwkundige voorschriften werden nageleefd.
Ook dit derde middel is alsdan gegrond";

Overwegende dat verzoeker geen enkel gegeven verstrekt waaruit kan blijken dat wordt afgeweken van de perceelsafmetingen; dat niet gezegd wordt om welke

perceelsafmetingen het gaat; dat het middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat in het vierde middel wordt aangevoerd dat niet op een gedetailleerde wijze is aangegeven voor welke bomen toelating werd verleend tot rooien en integendeel een algemene toelating werd gegeven, hetgeen strijdig is met artikel 44 van de stedenbouwwet;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt wat volgt :

> "Het vierde middel faalt in rechten en feiten.
> Er werd geen algemene toelating tot ontbossen afgeleverd. Daarenboven bevatten zowel het B.P.A. als de bouwvergunning clausules i.v.m. de boomkappingen welke door bouwaanvragers met het oog op oprichting van een woning mogen worden doorgevoerd";

Overwegende dat verzoeker repliceert wat volgt :

> "In de bestreden bouwvergunning wordt enkel door tegenpartij vergunning afgeleverd voor ontbossing, voorzover als noodzakelijk voor de inplanting van de woning en de aanleg van een toegangsweg.
> Op geen enkele wijze wordt aangeduid welke hoogstammige bomen mogen geveld worden. Tegenpartij kon niet volstaan met de enkelvoudige overweging dat de bouwaanvrager 'stipt de voorwaarden van het B.P.A. nr. III Boszone' dient 'na te leven', nu immers helemaal niet kan uitgemaakt worden welke bomen mogen geveld worden, en of de door het B.P.A. voorgeschreven limiet van toegelaten ontbossing van het perceel, hetzij ten belope van maximum 15 %, ten gevolge van het op te richten bouwwerk zal overschreden worden.
> Ook dit vierde middel is gegrond";

Overwegende dat verzoeker niet aanvoert dat het ministerieel besluit van 6 februari 1971 tot vaststelling van de samenstelling van het dossier van de aanvraag om bouwvergunning zou zijn geschonden; dat de bestreden bouwvergunning vermeldt :

"de enige toegelaten ontbossing is deze noodzakelijk voor de inplanting van de woning en de aanleg van een toegangsweg. Alle andere kappingen zullen het voorwerp uitmaken van een afzonderlijke aanvraag en toelating vanwege het College van Burgemeester en Schepenen";

dat geen algemene toelating tot ontbossing is gegeven; dat duidelijk is welke bomen mogen worden gekapt en welke niet; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat in het vijfde middel wordt aangevoerd dat "het College van burgemeester en schepenen een bouwvergunning heeft afgeleverd, zoals bedoeld in artikel 44 van de wet van 29 maart 1962, houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, zonder rekening te houden met de bepalingen van het Vlaams reglement Milieuvergunning, en in het bijzonder met het artikel 56 van dit reglement, terwijl de bouwvergunning diende geschorst te worden, zolang geen milieuvergunning definitief werd verleend, noch de voorgeschreven melding werd verricht, terwijl geen bouwvergunning kon afgeleverd worden in strijd met de bepalingen van het Vlaamse reglement Milieuvergunning";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt als volgt :

"Dit middel faalt omdat het bouwen van een woning geen milieuvergunning vergt.

Op 27.2.1992 hechtte de Vlaamse Executieve haar goedkeuring aan een wijziging van art. 74 van titel I van het Vlarem en waarbij de aspecten van lozing van afvalwaters werden versoepeld. Op basis van de berichtgeving via de media is door de aanvrager waarschijnlijk geen meldingsdossier ingediend.

De omzendbrief dd. 11.5.1992 - LH92/1 van de Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve en Gemeenschapsminister van Leefmilieu en Huisvesting inzake de toepassing van art. 74 van titel I van het Vlarem, verschenen in het Belgisch Staatsblad van 21.5.1992 vermeldt dat binnenkort aanpassingen aan de Vlarem - indelingsrubriek 3.4. mogen verwacht worden.

Verder geeft artikel 56 van Vlarem niet op wie bevoegd is tot schorsing van de bouwvergunning. Noch in het Vlarem, noch in de wet van 29.3.1962 tot organisatie van de Ruimtelijke Ordening en van de Stedenbouw, zoals tot op heden veelvuldig gewijzigd en aangevuld, wordt die bevoegdheid aan het College van Burgemeester en Schepenen toevertrouwd";

Overwegende dat verzoeker repliceert :

"Ten onrechte laat tegenpartij in haar memorie van antwoord gelden dat het vijfde middel faalt.
Immers tegenpartij kon er bij het afleveren van de bouwvergunning niet eenvoudig mee volstaan aan de bouwaanvrager mededeling te doen van een aantal voorschriften inzake lozing van afvalwaters, bij wege van een bijlage II aan de bouwvergunning.
Nu tegenpartij zelf voorhoudt dat terzake waarschijnlijk door de bouwaanvrager geen meldingsdossier werd ingediend, kon en mocht geen bouwtoelating afgeleverd worden. De overweging van tegenpartij dat noch door artikel 56 van Vlarem, noch door de stedenbouwwet haar de bevoegdheid werd opgelegd tot schorsing van de bouwvergunning over te gaan, doet niet terzake.
Alsdan is het vijfde middel gegrond";

Overwegende dat artikel 56 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning luidt als volgt :

"De vergunning als bedoeld in artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, voor een inrichting waarvoor overeenkomstig onderhavig besluit een milieuvergunning is vereist of die onderworpen is aan de meldingsplicht, wordt geschorst zolang de milieuvergunning niet definitief is verleend of de melding niet is gebeurd";

Overwegende dat de bepaling voorschrijft dat de verleende bouwvergunning niet uitvoerbaar is zolang de milieuvergunning niet is verkregen of de melding niet is gebeurd; dat de bepaling niet verbiedt de bouwvergunning te verlenen vooraleer de milieuvergunning is verkregen of de melding is gebeurd; dat het middel juridische grondslag mist;

Overwegende dat het zesde middel is "afgeleid uit de schending van artikel 6 en 6bis van de grondwet, van het gelijkheidsbeginsel en uit de overschrijding van de macht, doordat de toelating wordt gegeven tot bouwen op een perceel, met miskenning van de bindende voorschriften en bestemmingsaanduidingen van de in het gebied gelegen zones van de bijzondere plannen van aanleg, doordat aan één persoon, en met name de begunstigde van de door het College van burgemeester en schepenen afgeleverde bouwvergunning, afwijkingen worden toegestaan op de bindende voorschriften en de bestemmingsaanduidingen van de geldende bijzondere plannen van aanleg, terwijl voor de andere percelen in hetzelfde gebied geen afwijkingen op deze voorschriften en bestemmingsaanduidingen van de geldende bijzondere plannen van aanleg verleend worden, terwijl voor één perceel de bijzondere plannen van aanleg worden geschonden, zodat met gelijke toestanden op verschillende wijzen te behandelen, de tegenpartij het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden, en haar macht heeft overschreden, zodat de eigenaars en bewoners van de belendende percelen, en onder meer verzoekers, op discriminatoire wijze behandeld worden, voor wie immers de bijzondere plannen van aanleg wel dwingend gelden";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

> "Dit zesde middel is niet deugdelijk omdat voor het verlenen van de betrokken bouwvergunning niet moest afgeweken worden inzake bouw- en bestemmingsvoorschriften.
>
> Door het College werd tot op heden elke bouwaanvraag getoetst aan de stedenbouwkundige voorschriften; elke aanvraag om afwijking individueel onderzocht in het kader van een verantwoorde stedenbouwkundige aanleg van de plaats. Daarenboven geen enkele andere aanvraag hieromtrent voor andere aanpalende percelen is binnengekomen, noch vanwege de verzoekers.
>
> Derhalve het beroep om redenen van schending van het gelijkheidsbeginsel of machtsoverschrijding terzake niet dienend is";

Overwegende dat verzoeker repliceert als volgt :

"a. Het gelijkheidsbeginsel is door het verlenen van de bestreden bouwvergunning uiteraard geschonden, nu immers enkel en alleen ten voordele van de betrokken bouwaanvrager, wordt afgeweken van de bestaande plannen van aanleg en van het gewestplan.

Immers dient vastgesteld te worden dat gelijk gesitueerde percelen op ongelijke wijze worden behandeld door tegenpartij. Verzoeker is uiteraard gerechtigd aanspraak te maken op de bescherming welke door het gewestplan en de bijzondere plannen van aanleg wordt voorzien in het gebied waar zijn perceel gelegen is. Daarvan kan niet voor het aanpalende perceel, dat eveneens in het betrokken gebied is gelegen, met dezelfde rechtsregeling, afgeweken worden. Aldus wordt het perceel van verzoeker ongelijk behandeld, doordat voor het aanpalende perceel, wordt afgeweken van de rechtsregeling die zowel geldt voor het perceel van verzoeker als voor het aanpalende perceel, waarvoor de bestreden bouwvergunning werd afgeleverd.

b. Het heeft uiteraard geen belang of door derden, dan wel door verzoekers voor aanpalende percelen een bouwaanvraag werd ingediend";

Overwegende dat verzoeker geen enkel concreet gegeven verschaft waaruit de beweerde ongelijkheid zou kunnen blijken; dat het middel niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien februari 1900 negenennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	J. BAERT,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **M. VRINTS.**